

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1225 ²	Κυριακὴ ΙΕ' Λουκᾶ (Λουκ. 19,1-10) 25 Ἰανουαρίου 2015 (2006)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ζακχαῖοι, ξυπνήστε!

Ὅταν ὁ Κύριος, ἀγαπητοί μου, ἐκήρυττε στα παράλια τῆς Τιβεριάδος, στα χωριά καὶ στις πόλεις τῆς Παλαιστίνης, στὸ βουνὸ ἢ στὴ συναγωγή, πλήθη ἄκουγαν. Πόσοι ὁμως τὸν ἄκουγαν καὶ μὲ τὰ αὐτιά τῆς ψυχῆς; Πόσοι δέχονταν τὸ φῶς τοῦ στὴν καρδιά τους καὶ δονοῦνταν ψυχικά; Πόσοι ἄλλαζαν; Ὡ, λίγοι ἦταν οἱ θαυμασταὶ τοῦ κηρύγματος ποὺ δὲν ἔμεναν ἀπλῶς στὸ θαυμασμὸ ἀλλὰ ἔκαναν πράξι καὶ ζωὴ τὰ λόγια του. **Γιατί οἱ περισσότεροι ἔφευγαν χωρὶς μεταβολή, χωρὶς ψυχικὸ συγκλονισμό;** Τὴν ἀπάντησι στὸ τρομακτικὸ αὐτὸ ἐρώτημα δίδει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Τί λέει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο; Τὸ προσέξατε;

Περνοῦσε ὁ Χριστὸς μέσ' ἀπὸ μιὰ ωραία πόλι, τὴν Ἰεριχώ. Στὸ ἄκουσμα ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, γιὰ τὸν ὁποῖο τόσα διαδίδονταν, οἱ κάτοικοι ἄφησαν τὰ σπίτια τους καὶ πετάχτηκαν ἔξω. Ἄπ' ὅλον αὐτὸ τὸ συρφετὸ **ἔνωσε ἄραγε κανεὶς τὸ Χριστό;** αἰσθάνθηκε στὴν καρδιά του τὸ θεϊκὸ ρεῦμα τῆς ἀγάπης του, συγκλονίστηκε ἡ ψυχὴ του, ἦρθαν στὸ μυαλό του νέες σκέψεις; Ὡ, κλεισμένες οἱ καρδιές τῶν κατοίκων τῆς Ἰεριχοῦς· μπετὸν ἀρμέ! Δὲν ἄνοιξαν μπροστὰ στὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ· τὰ πάθη δὲν παραμέρισαν διόλου. Μία περιέργεια νὰ δοῦν τοὺς τράβηξε στὸ δρόμο, τίποτε περισσότερο. Λοιπὸν ἔτσι ἄκαρπη θὰ ἔμενε αὐτὴ ἡ ὁδοιπορία τοῦ Χριστοῦ στὴν ὁμορφὴ αὐτὴ πόλι; Ὁχι.

Μέσα στὸν κόσμον ποὺ κατέκλυσε τοὺς δρόμους καὶ μῆλον νὰ ἔρριχνες δὲν ἔπεφτε, **κάποιος ἔνωσε τὸ Χριστό;** μιὰ καρδιὰ δέχθηκε τὸ φῶς του, τὴν διαπέρασε τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα τῆς ἀγάπης του. Αὐτὸς μόνον κατάλαβε τὸ Χριστὸ ἄκείνη τὴ μέρα. Ποιὸς ἦταν;

Ἦταν, ἀγαπητοί μου, **ἓνας μέγας κλέφτης!** Ὁχι ἀπ' τοὺς κλέφτες ποὺ ζοῦν στὰ βουνά, ἀλλ' ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ζοῦν στις πόλεις καὶ κλέβουν καὶ ληστεύουν **μὲ τὸ γάντι.** Τέ-

τοιοι κλέφτης ἦταν ὁ Ζακχαῖος τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. Ἦταν «ἀρχιτελώνης» (Λουκ. 19,2), δηλαδὴ γενικὸς εἰσπράκτωρ τῶν φόρων. Καὶ σὰν τέτοιος, διεφθάρη ἀπὸ τὸ χρῆμα. Ἔκλεψε, λήστεψε, ἄρπαξε οἰκονομίες φτωχῶν, πάτησε ἐπὶ πτωμάτων, καὶ ἔτσι πλούτισε.

Ἀλλὰ ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ **ἐλέγχου τῆς συνειδήσεως.** Ἡ φωνούλα αὐτῆ, ποὺ ἔβαλε μέσα μας ὁ Θεός, ἐλέγχει τοὺς ἐνόχους. Ἐλέγχει τὸν κλέφτη, τὸ φονιά, τὸ διεφθαρμένο. Αὐτὴ ἡ φωνὴ ἠλεγξε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐά, τὸν Κάϊν, τὸν Ἰούδα, τὸν Ἀνανία καὶ τὴ Σαπφείρα. Αὐτὴ τώρα ἐλέγχει καὶ τὸ Ζακχαῖο. «Ζακχαῖε,» τοῦ λέει, «εἶσαι ἓνας κλέφτης, ἓνας ληστής· ἔκανες νὰ πεινάσουν ὀρφανά, νὰ κλάψη ἡ χήρα μάνα, νὰ πονέση ὁ τίμιος ἐργάτης, νὰ κλέψη ὁ μικρὸς βιοπαλαιστής γιὰ νὰ ζήσει. Ζακχαῖε, εἶσαι ἔνοχος, εἶσαι ἁμαρτωλός». Ἡ συνειδήσι λοιπὸν τὸν ἔκανε νὰ ξυπνήσῃ, νὰ νιώσῃ τὴ θέσι του, νὰ πεταχτῆ στὸ δρόμο, νὰ ζητᾶ πάση θυσίᾳ νὰ δῆ τὸν Ἰησοῦ· ἐκεῖνον ποὺ γαληνεύει τὶς συνειδήσεις, ἐκεῖνον ποὺ σώζει.

Καὶ **τὸν εἶδε τὸν Ἰησοῦ.** Μὰ πῶς τὸν εἶδε, ἀφοῦ ἦταν κοντὸς καὶ τόσοι ἄνθρωποι εἶχαν κάνει τοῖχο μπροστὰ του; Ὡ! ὅταν θέλῃς νὰ πλησιάσῃς τὸ Χριστό, τὰ ἐμπόδια ὑπερπηδοῦνται. Καὶ ὁ Ζακχαῖος ὑπερπήδησε τὰ ἐμπόδια τοῦ ἀναστήματος. Ἀνέβηκε σ' ἓνα δέντρο, σὲ μιὰ συκομορέα, κι ἀπὸ ἄκεί ἀντίκρουσε τὸ μεγαλεῖο τῆς Θεότητος τοῦ Ἰησοῦ. Γιὰ νὰ δῆς ἓνα πανόραμα, τὴ θάλασσα λ.χ. μὲ τὶς ἀκτές τῆς, τὰ χωριουδάκια μὲ τὰ κάτασπρα σπιτάκια ἢ τὶς πολιτεῖες μὲ τὶς καμινάδες τῶν ἐργοστασίων, πρέπει ν' ἀνεβῆς κάπου ψηλά, στὸ βουνό· καὶ γιὰ νὰ δῆς τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ, νὰ αἰσθανθῆς τὴ θεϊκὴ του δύναμι, πρέπει νὰ ὑψωθῆς **πάνω ἀπ' τὸ χῶμα,** πάνω ἀπ' τὴν ὕλη, πάνω ἀπ' τὸν κόσμον τῆς φθορᾶς, ἢ σκέψι σου νὰ πετάξῃ ψηλότερα, ν' ἀγγίξῃ τὰ ἄστρα, νὰ κατοπτρεύσῃ τὴν αἰωνιότητα. Τότε

θα νιώσης ἐντός σου τὸ μεγαλεῖο τῆς Θεότητος. Ὁ Ζακχαῖος, λοιπόν, στὴ συκομορέα, μετέωρος μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Καὶ ἡ συκομορέα εἶνε ἕνας τύπος, γιὰ νὰ καταλάβουμε, ὅτι ἐκεῖνη τῆ στιγμή ἢ σκέψι του ἀνέβηκε ὑψηλότερα.

Ἀντίκρουσε τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ, εἶδε τὸ ὕψος Του. Ἦταν ὁ προστάτης τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν χηρῶν, ἐκεῖνος ποὺ διήρχετο «*εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος*» τοὺς ἀνθρώπους (Πράξ. 10,38), ποὺ δὲν εἶχε μιὰ δραχμὴ στὴν τσέπη, ποὺ δὲν εἶχε «*ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ*» (Ματθ. 8,20. Λουκ. 9,58), καὶ αὐτὴ ἡ ἰδανικὴ ζωὴ του τὸν ἠλέκτρισε. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος **εἶδε τὴ δική του ἀθλιότητα**. Ἦταν ἕνας κλέφτης τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν χηρῶν, ποὺ καθημερινῶς ἀδικοῦσε δεκάδες ἀνθρώπους. Τὰ χρήματά του ἄφθονα, ἡ κατοικία του καλλιμάρμαρο μέγαρο. Αὐτὴ ἡ τρομακτικὴ ἀντίθεσι τῆς ζωῆς του πρὸς τὴν ζωὴ τοῦ Χριστοῦ τὸν συγκλόνησε. Ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ ἄρωμα, ἡ δική του ζωὴ δυσωδία.

Ἀπὸ ὅδω καὶ πέρα ἀρχίζει ἡ **μεταβολή**. Ἄν ὅλοι οἱ ἄλλοι ποὺ βγῆκαν νὰ δοῦν τὸ Χριστὸ ἐπέστρεψαν στὰ σπίτια τους χωρὶς ὠφέλεια, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι **ἀντίκρουσαν μόνο τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς νὰ δοῦν καὶ τὴ δική τους ἀθλιότητα**. Ὁ Ζακχαῖος ὠφελήθηκε, μετεβλήθη ψυχικά, γιὰτὶ ἔρριξε τὸ βλέμμα του πρὸς τὰ πάνω ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ κάτω. Γι' αὐτὸ μετεβλήθη. Κ' εἶνε ἀληθινὴ ἡ μεταβολή του. Δὲν ἀκοῦτε; Προηγουμένως, τὸ χέρι νὰ τοῦ ἔκοβες, δὲν ἔπαιρνες δραχμὴ· τώρα λέει· «*Τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν*» (Λουκ. 19,8)· τὰ μισὰ ἀπ' τὰ ὑπαρχοντά μου δίνω στοὺς φτωχοὺς, καὶ σ' ὅποιον ἔγινε φτωχὸς ἐξ αἰτίας μου, ἐπειδὴ τὸν ἀδίκησα ἐγώ, σ' αὐτὸν θὰ ἐπιστρέψω τετραπλάσια. Τί μεταβολὴ ἀλήθεια! Ὁ κλέφτης, ὁ ληστής, ὁ ἄσπλαχνος, τώρα ἐλεήμων, δίκαιος, σπλαχνικός. Τὸν ἐλκύει τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ. Ὡ Χριστὲ ἀστείρευτη, ἀνεξάντλητη ἡ δύνάμι σου νὰ μεταβάλλῃς τὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων, νὰ ἐκθρονίζῃς τὰ πάθη καὶ νὰ ἐγκαθιστᾷς τὴν ἀρετὴ, τὴν ἀγάπη, τὴ δικαιοσύνη.

Μέγα θαῦμα συντελέσθηκε στὴν Ἱεριχώ, ἡ μετάνοια τοῦ φιλαργύρου Ζακχαίου. Νὰ λοιπὸν ποὺ δὲν πῆγε χαμένη ἡ ὁδοιπορία τοῦ Χριστοῦ· κέρδισε ἕνα μεγάλο ἀμαρτωλό.

* * *

Καὶ σήμερα, ἀγαπητοί μου, περιοδεύει ὁ Χριστός. **Μιὰ Ἱεριχὼ εἶνε καὶ ἡ κοινωνία μας**. Πολλοὶ ἔχουν τὴν περιέργεια νὰ τὸν δοῦν. Οἱ

περισσότεροι ὅμως Χριστιανοὶ τὸν πλησιάζουν τυπικά, ἀπὸ μιὰ συνήθεια. Ἀκοῦνε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μένουν μόνο ἐκεῖ, χωρὶς καμμιά ὠφέλεια, χωρὶς ἀλλαγὴ.

Στὴ ζωὴ μας οἱ περισσότεροι μοιάζουμε ἀσφαλῶς μὲ τὸ Ζακχαῖο. Μήπως ἔλειψαν σήμερα ἐκεῖνοι ποὺ τρῶνε καὶ κλέβουν τὸ ψωμὶ τῆς χήρας καὶ τοῦ ὀρφανοῦ; ἐκεῖνοι ποὺ κατακρατοῦν τὸ μισθὸ τοῦ ἐργαζομένου, τοῦ ὑπαλλήλου; Μήπως οἱ σημερινοὶ πλούσιοι πλούτισαν μὲ τὸν τίμιον ἰδρώτα τους; Μὲ κλεψιές, ἀτιμίες καὶ ἀρπαγὲς ἔκαναν τὰ μέγαρά τους. **Ζακχαῖοι καὶ σήμερα πολλοί**. Γιατὶ ὅμως δὲν βλέπουμε κανένα νὰ πλησιάζῃ τὸν Ἰησοῦ, νὰ ὑψώνεται πάνω ἀπὸ τὴν ὕλη, νὰ σκαρφαλώνῃ στὴ συκομορέα, νὰ συγκλονίζεται ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ, νὰ βλέπῃ τὴ δική του ἀθλιότητα καὶ νὰ παίρῃ ἀπόφασι ἀλλαγῆς;

Ζακχαῖοι τῆς ἐποχῆς μας, ξυπνήστε! Κάνετε τὸ χρέμα θεοῦ καὶ **ἀμαρτήσατε διπλᾶ**· ὄχι μόνο κλέψατε, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ κλεμμένα ἀσωτεύσατε· ἀρπάξατε, καὶ μετὰ ξωδέψατε τὰ κλεμμένα στὸ γλέντι· κάνατε θύματά σας πρῶτα ὅσους ληστέψατε καὶ μετὰ ὅσους ἀποπλανήσατε καὶ διαφθείρατε μὲ τὰ κλεμμένα.

Ἐλάτε στὸ Χριστὸ νὰ σωθῆτε. Ἀκολουθήστε τὸ παράδειγμα τοῦ ὁμοίου σας, τοῦ Ζακχαίου. Δῶστε κ' ἐσεῖς «*τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων*» σας, γιὰ νὰ σταματήσουν μερικὰ κλάματα, νὰ σκορπίσῃ ἡ χαρὰ σὲ κάποια φτωχόσπιτα. Ὑπάρχει κανεὶς Ζακχαῖος ἀνάμεσά μας, ποὺ αἰσθάνεται τὴν ἀμαρτία νὰ τὸν πιέζῃ; Ἔλα, Ζακχαῖε μου, στὸ Χριστό, ν' ἀκούσης κ' ἐσὺ «*Σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο*» (ἔ.ἀ. 19,9).

* * *

Ἄλλὰ νὰ, βλέπω κάποιον Ζακχαῖο ποὺ ἔρχεται, ἀνεβαίνει στὴ συκομορέα, κι ἀπὸ ἑκεῖ ἀπολαμβάνει τὸ μεγαλεῖο. Ἄλλὰ συγχρόνως τί βλέπω· στὴ ρίζα τῆς συκομορέας **πλήθος τσεκούρια**, ἔτοιμα νὰ τὴν κόψουν καὶ νὰ ρίξουν τὸν Χριστιανὸ κάτω, νὰ τὸν παραδώσουν καὶ πάλι στὴν παλιά του ζωὴ.

Χριστιανὲ Ζακχαῖε μου, **μείνε στὴ συκομορέα!** Ἄν εἶσαι σταθερός, χίλια τσεκούρια νὰ χτυποῦν, θὰ σπάσουν. Ἄν ὅμως εἶσαι ἀσταθὴς καὶ πηγαίνῃς πότε μὲ τὸ Χριστὸ - πότε μὲ τὸν κόσμον, μὲ τό ἕνα χέρι κρατᾷς τὸ σταυρὸ καὶ μὲ τ' ἄλλο κλέβῃς, τότε μὲ τὶς πρῶτες τσεκουριὰς θὰ πέσης σὰν σάπιο δέντρο, θὰ σὲ πάρῃ πάλι ὁ κόσμος. Μείνε, Ζακχαῖε μου, στὴ συκομορέα· ψηλὰ ἀπ' τὸ χῶμα, πάνω ἀπ' τὴ σαπίλα, γιὰ ν' ἀκούσης μιὰ μέρα τὸ «*Εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου*» (Ματθ. 25,21,23).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος